

Щиро твій (Частина твого світу #2)

КУПИТИ

Книга «Щиро твій» — це сімейна драма, яку американська письменниця Еббі Хіменес розгортає у медичному середовищі. Бріана Ортіз перебуває у безнадійному становищі: доленосне розлучення завершується, а нирки її молодшого брата відмовили. Поки героїня шукає донора для хлопця, якийсь самовпевнений покидьок Джейкоб Меддокс прагне посісти її посаду. Так спершу думає про цього чоловіка Бріана, але все зміниться, коли жінка отримає перший лист від свого нового колеги Джейкоба...

Майстриня любовної прози Еббі Хіменес пропонує читачам історію, в якій поєднує серйозні епізоди про тривогу, депресію й виснаження з духом ніжної романтики, що від неї перехоплює подих.

Попередження перед прочитанням

Ця книга близька мені з багатьох причин, але перш ніж ви зануритеся в неї, хочу попередити, що в ній ви зіткнетеся з головною героїнею, яку зрадив її колишній партнер, флешбеком про проблеми, пов'язані з вагітністю, згадкою про самогубство і діагностованим із клінічною тривожністю персонажем. Та попри ці складні теми, для читачів тут є також чимало смішного і того самого «довго і щасливо». Докладніше про попередження можна дізнатися на моїй сторінці на гудрідзі. Дякую за те, що прочитали це. Сподіваюся, книга вам сподобається.

З найкращими побажаннями

Еббі

Розділ 1

Бріана

— Вони прозвали його Лікар Смерть.

В Джоселін витріщилася на мене, поки я сиділа за комп'ютером на медсестринському посту та записувала інформацію про пацієнтів.

Я ледь підняла від екрана очі й одразу ж закотила їх.

— Облиште його, — сказала я, повертаючись до роботи. — Він тут усього лише одинадцять годин. Це його перший день.

— Отож, — прошепотіла вона. — Одинадцять годин — і в нього вже стовідсоткова смертність.

Я пирхнула, але голови не підняла.

— Навіть не думайте так його називати. Уяви, якщо пацієнти почують, як медсестри шепочуться про якогось Лікаря Смерть.

— Як щодо Лікар Кончина?

— Ні.

— Чому?

— Ти ще питаєш..?

Вона надула щоки й видихнула.

— Ну гаразд, але тепер без жартів. Краще б комусь придивитися до нього. Шість мертвих пацієнтів!

Я глянула на годинник.

— Ми в екстреній, Джоселін. Тут часом таке трапляється.

— Хіба ти не претендуєш на посаду завідувачки відділення? Хіба не належить до твоїх обов'язків розслідувати такі речі?

Я востаннє клацнула по клавіатурі й подивилася на неї.

— Гібсон ще не вийшов на пенсію, а рада не провела голосування щодо його заміни, тож ні — це не моя посада і не мої обов'язки.

— Поки. Бо ти точно її отримаєш. Може, варто поводитися відповідно до перспективи й зупинити цю криваву бійню? — Джоселін відійшла, схрешуючи руки.

Я відчувала на собі погляди десятка інших невидимих медсестер з усього поверху. Джоселін була їхньою представницею. Коли медсестри за щось учепляться, то вже не відпустять. Бідний новенький. Йому тут буде непросто.

Я важко зітхнула.

— Його першому пацієнту було дев'яносто шість, плюс хворе серце. Другий у свої вісімдесят дев'ять переніс інсульт: він підписав відмову від реанімації. Ще одного привезли після аварії: я бачила рентгенівські знімки — одному Богу вдалося б його врятувати. Пацієнт номер чотири отримав кульове поранення в голову, яке, сподіваюся, ви пам'ятаєте, у дев'яноста відсотків випадків смертельне. На момент надходження в лікарню постраждалий перебував у комі без ознак функціонування кори головного мозку. П'ятий — онкохворий чоловік, що прибув із хоспісу, а шостого майже здолало зараження крові. — Я уважно поглянула їй у вічі. — Не. Його. Провина. Так буває.

Вона стиснула губи в тонку лінію.

— Буває. Але ж не в перший день, — зауважила вона.

Тут не посперечаєшся. Хоч шанс був занадто малим, та все ж він існував.

— Просто... направляйте всіх нових пацієнтів до мене, добре? — здалася я. — Йому залишилася година. І ніякого Лікаря Смерть. Прошу вас.

Але по її обличчю було видно, що Джоселін готова продовжувати.

— А ще він грубий.

— З чого ти це взяла? — запитала я.

— Він сказав Гектору занести телефон до шафки. Ти ніколи не просиш нас про це.

— Хіба Гектор не переживає зараз якийсь жахливий розрив із Джозі? Він, певно, не відводить очей від телефона. Найімовірніше, я б зробила те саме.

Двері восьмої палати відчинилися, і звідти вийшов білий чоловік з темно-рудуватим волоссям, одягнений у чорний медичний костюм. Він стояв до мене спиною, тож я не бачила його обличчя. Він повільно стягнув рукавички, кинув їх у смітник для утилізації, тоді затиснув перенісся, глибоко вдихнув і з опущеною головою поплентався у напрямку шафок.

Гектор, який вийшов за ним, перевів на нас свій погляд. Він показав сім пальців та втягнув повітря крізь зціплені зуби.

Джоселін обернулася до мене з дуже промовистим «Я-ж-тобі-казала» виразом обличчя, і я похитала головою.

— Ніякого Лікаря Смерть, а тим паче Конч... Коротше, йди. Зроби щось корисне.

Вона на секунду надулася, але потім пішла.

Я почула, як на телефон прийшло сповіщення, тому витягнула його з кишені.

Алексіс. Я приїду до тебе 19-го.

У відповідь я написала:

Зі мною все гаразд.

Це була брехня, але я б не змушувала свою вагітну найкращу подругу вилізати з теплих обіймів її коханого в їхній медовий місяць, щоб позависати зі мною в закинутому будинку з привидами, на який перетворилося моє життя. З мого боку занадто жорстоко прирікати її на таке.

Телефон раптом задзвонив.

Я піднялася, сховалася у порожню кімнату й натиснула на кнопку «Відповісти».

— Я ж тобі сказала: все гаразд, — запевняла я.

— Ні. Я приїду. О котрій ти звільняєшся?

— Алексіс, — простогнала я, — просто прикиньмося, що це такий самий звичайний день, як і всі інші.

— Але він не такий, як інші. Ти не можеш ігнорувати день свого остаточного розлучення.

— Я не коїтиму дурниць. Не телефонуватиму йому п'яною. Не нап'юся до нестями й не кидатимуся до туалету...

— Мене більше хвилює, чи не кидатимеш ти коктейлі Молотова у його вікна.

Я пирхнула і пробурмотіла:

— Слушне зауваження.

Коли справа стосувалася Ніка, я часом вдавалася до гарячкових і нерациональних ідей. Дізнавшись про його зраду, хотіла б я сказати, що діяла досить врівноважено й благородно, зберігаючи гідність у стані незбагненого приниження і душевного болю. Але насправді я повністю втратила здоровий глузд. Змила свою обручку в унітаз, полила його рослини відбілювачем. Тоді зателефонувала його матері, аби повідомити їй, якого негідника вона виростила — і то був лише початок. Мене саму здивував рівень дріб'язковості, до якого я була готова опуститися. А грандіозний фінал моєї негідності просто-таки вразив своєю ганебністю, тож я заборонила Алексіс взагалі згадувати про нього.

— Хіба що ти підеш на побачення, тоді я лишуся вдома, — заявила вона.

— Ха. Авжеж. — Я всілася на каталку й підперла обличчя рукою.

Після Ніка мене спіткали найгірші онлайн-побачення за всю історію інтернету. Кількість того непотребу, який за останній рік я перебрала на тіндері, була такою гнітючою, що Нік проти неї здавався прекрасним принцом.

— Досі нічого? — запитала Алексіс.

— Минулого місяця я ходила на побачення з хлопцем, у машині якого був алкотестер, встановлений рішенням суду через безліч випадків водіння в нетверезому стані. Він попросив дихнути туди, щоб завести машину. Ще один прийшов у кав'ярню, де ми домовилися зустрітися, зі свастикою на шії. З останнім ми сиділи у японському ресторані «Беніхана», коли туди примчалася його дружина, про яку я нічого не знала. Вона почала кричати, чи на це пішли гроші, які він просив на дитяче шкільне приладдя, хоч той козел казав мені, що не має дітей.

Алексіс, напевно, посивіла від шоку на тому кінці.

— Господи, яка гидота.

— Ти навіть не уявляєш, як тобі пощастило знайти Деніела. Серйозно. Не забудь подякувати богам побачень якоюсь гарненькою жертвою. — Я глянула на годинник. — Мушу бігти, моя зміна ще не закінчилася. Наберу тебе після роботи.

— Добре. Але справді зателефонуй, — додала вона.

— Я справді зателефоную.

Ми роз'єдналися. Я ще кілька секунд сиділа й витріщалася в стіну. На ній висіла шкала оцінки болю: маленькі мультяшні обличчя з різними фізіономіями, які відображають рівень болю. Над зеленим усміхненим обличчям стояла цифра нуль. А над червоним, яке плаче, — десять.

Я зосередилася на десяти.

Мені вдавалося не думати про дев'ятнадцяте. Я сподівалася, якщо не зациклюватимуся на цій даті, можливо, мені пощастить, і спливе кілька днів до того, як я усвідомлю, що ця подія минула. Не те що моє життя кардинально зміниться, коли суд остаточно розірве наш шлюб. Ми з Ніком вже й так рік не разом, після цього наше розлучення лише стане офіційним.

І все одно.

Можливо, Алексіс мала рацію, і мені не варто переживати все самій. На той випадок, якби істеричний зрив підкрався до мене й ущипнув за сосок. Остання робоча година минула без пригод. За цей чася прийняла лише одного пацієнта — ніхто не помер. Але, скажу чесно, то був наш постійний відвідувач, Нунчак, з його черговим струсом мозку, тож шанси були на мою користь.

Я вже збиралася йти, коли повернулася Джоселін.

— Гібсон хоче поговорити з тобою, поки ти ще тут. — Її очі сяяли. — Це воно! — проспівала вона. — Він передасть тобі посаду.

Гібсон — чинний завідувач відділення екстреної допомоги в Північно-західному «Ройомі». Цього місяця він ішов на пенсію. Технічно він звільнився ще рік тому, й Алексіс стала завідувачкою замість нього, але через місяць вона переїхала до свого чоловіка до чорта на роги й відкрила там власну клініку, тож Гібсона поновили.

— Рада ще точно не проголосувала, тож я сумніваюся в цьому, — заперечила я. — Але дякую за підтримку.

Але тоді я задумалася, і, можливо, він все-таки передасть мені посаду.

Окрім мене, ніхто більше не виявив бажання претендувати на неї. Кандидатів не було. То чи потрібне їм взагалі те голосування? І про що хотів поговорити Гібсон, якщо не про це?

Цей висновок трохи підбадьорив мене, тож я весело прямувала коридором до його кабінету. Звісно, нова посада означала море роботи. Шість днів на тиждень, вісімдесят годин, якщо не більше. Але я була готова до цього. Усе моє життя складалося з лікарні Північно-західного «Ройому». То чому б мені не використати увесь свій потенціал?

Я постукала по дверній рамі.

— Ви хотіли мене бачити?

Гібсон підняв голову й привітно усміхнувся.

— Заходь.

Він сидів за столом, його сиве волосся було акуратно зачесане назад — чимось схожий на милого дідуся. Він мені подобався. Усім подобався. Гібсон очолював відділення вже цілу вічність.

— Зачини двері, — попросив він, закінчуючи підписувати якісь папери.

Я вместилася на кріслі перед ним.

Він відсунув документи й широко усміхнувся, демонструючи зуби.

— Як ти, Бріано?

— Добре, — бадьоро відповіла я.

— А твій брат Бенні?

Я хитнула головою.

— Йому принаймні не гірше.

— Що ж, радий це чути. Така прикрість. Але з ним працюють найкращі лікарі.

Я кивнула.

— Північно-західний «Ройом» справді найкращий. До речі, я вже не дочекаюся почати — але не подумайте, що я вас проганяю, — поспішно додала я.

Він хихотнув.

— Рада проводитиме голосування? — запитала я. — Ніхто більше не подавав свою кандидатуру.

Гібсон сплів пальці на череві.

— Я якраз хотів обговорити з тобою це питання. Сказати тобі особисто. Я вирішив відкласти вихід на пенсію ще на кілька місяців.

— А, — я намагалася приховати розчарування, — гаразд. Думала, ви з Джолі плануєте переїхати у якусь віллу в Коста-Риці.

Він добродушно посміявся.

— Так-так. Але джунглі почекають. Я хотів би дати всім трохи часу звикнути до лікаря Меддокса перед тим, як висунути його кандидатуру на голосування. Так буде чесно.

Я кліпнула.

— Перепрошую. Кого?

Гібсон кивнув у напрямку дверей.

— Лікаря Джейкоба Меддокса. Нашого новачка. Останні кілька років він очолював відділення екстреної допомоги у «Меморіал-Весті». Хороший хлопець. Досить вправний.

Мені відібрало мову на добрі десять секунд.

— Ви відтягуєте голосування? Через нього?

— Щоб дати колективу можливість познайомитися.

— Щоб дати йому фору, — сухо підсумувала я.

Моя реакція його трохи шокувала.

— Ні, щоб створити чесну конкуренцію. Ми обоє знаємо, що це часом чистої води конкурс популярності, а він вартий того, щоб спробувати.

Я спантеличено витріщилася на нього.

— Не можу повірити. Ви реально відтягуєте голосування, щоб допомогти йому зайняти цю посаду. Я працюю тут уже десять років.

Гібсон серйозно подивився на мене.

— Бріано, я мушу розглянути будь-які варіанти, що сприяють розвитку відділення. Завжди добре, коли є з кого обирати. Та й сама подумай, чим тут пишатися, якщо робота дістається тобі без зусиль...

— Без зусиль? А як щодо моїх заслуг? Довжиною в десять років.

Він терпляче спостерігав за мною.

— Знаєш, в Алексіс теж були конкуренти. Бо так має бути: якщо робота твоя, вона буде твоєю і через три місяці.

Я намагалася спокійно вдихнути через ніс. Мені знадобилися усі сили, щоб не викрикнути: «Вони кличуть його Лікарем Смерть!».

— Усього три місяці, — продовжив Гібсон. — Тоді ми проголосуємо, і я втечу пити коктейлі з кокосів десь на пляжах біля океану, а ти, сподіваюся, теж займеш своє місце тут. Насолоджуйся затишшям перед бурею. Не поспішай, а проведи краще час із Бенні.

Я повільно видихнула, щоб заспокоїтися.

Гібсон точно знав цього Лікаря Смерть. Вони, певно, якісь друзі. Може, ходять разом на гольф абощо. Тут за мило відчувалося кумівство. Але що мені ще лишалося? Не могла ж я змусити Гібсона вийти на пенсію раніше.

— Дякую, що повідомили, — сухо відповіла я. Тоді піднялася й вийшла в коридор.

Щойно сівши в машину, я набрала Алексіс.

— Ненавиджу цього новенького, — це були перші слова, які вона почула, коли підняла слухавку.

— Що сталося з «привіт», «як справи»?

— Медсестри кличуть його Лікарем Смерть. За сьогодні він убив уже сімох пацієнтів. Сімох. У перший день.

— Ну-у-у, таке трапляється. — Здавалося, щось відвертало її увагу.

— А як тобі таке? Гібсон вирішив відкласти свій вихід на пенсію, щоб цей теж спробував отримати посаду завідувача. Влаштували собі виключно чоловічий клуб і раденькі.

— Ага, — пробурмотіла Алексіс.

Я на секунду прислухалася і з жахом відсахнулася від телефона.

— Господи! Чим ви там займаєтеся? Я ж усе чую!

Вони з Деніелом ледь не щохвилини кидалися одне на одного. Дякувати богу, їм усе ж часом було потрібно подихати свіжим повітрям і поїсти.

Я потерла скроню.

— Можеш облити його холодною водою й поговорити зі мною? У мене надзвичайна ситуація.

— Вибач, почекай. — Вона щось прошепотіла й захихотіла. А тоді захихотів і він.

Я закотила очі в очікуванні. Цей рік мав стати для мене історією становлення лиходійки — це неминуче.

На тому кінці зачинилися двері, і Алексіс повернулася.

— Гаразд. Я слухаю. Розповідай.

— Отже, новачок — якась велика шишка із «Меморіал-Весту». Схоже, він теж очолював екстрену, тож Гібсон хоче відтягнути голосування, щоб усі могли з ним познайомитися ближче. А він повний козел, медсестри його ненавидять...

— Якщо так, то тут немає про що хвилюватися.

— Але не в цьому суть! Думаєш, якби до нас прийшла жінка, Гібсон допоміг би їй?

Вона натискала кнопки на мікрохвилівці.

— Ем... так. Гібсон досить справедливий. Малоймовірно, що тут річ у статі.

— Ти маєш бути на моєму боці.

— А хто сказав, що я на його боці? Дивись, ти просто не можеш не отримати цю посаду. Він зробив тобі послугу. Подарував тобі тихе літо, щоб ти не мусила проводити вісімдесят годин у відділенні. Зараз ти потрібна Бенні. Хіба не краще мати час допомогти йому пристосуватися?

Я замовкла. Зважаючи на стан Бенні, у відділенні ми б бачилися приблизно так само часто, як і вдома. Я проковтнула клубок у горлі, який завжди там виникав, коли в голову лізли думки про меншого брата.

— То який цей новенький на вигляд? — запитала Алексіс, очевидно змінюючи тему.

— Поняття не маю, — промимрила я. — Він наче тіньовий демон. Щоразу, як я заходжу в одну з ним палату, він виходить крізь інші двері. Його потилиця — максимум того, що я встигала помітити.

— Тобто ти не відрекомендувалася йому?

— Я збиралася. Але щойно моя зміна почалася, нас завалили роботою. А згодом, коли потік пацієнтів зменшився, я не змогла його знайти. Схоже, у вільний від вбивств час він ховається у комірчині.

— Слухай, — Алексіс повернулася до теми розмови. — Усі тебе люблять. Голосів за тебе буде більше, ніж за будь-кого, хто б там не вирішив балотуватися в завідувачі. А новенький? Я даю йому місяць. Медсестри з'їдять його заживо. Наприкінці літа вперше в історії відділення «Ройому» його очолить сальвадорка, te lo prometo.

Алексіс володіла трьома мовами: англійською, іспанською й американською мовою жестів. Геніальна, всесвітньовідома філантропка з впливової сім'ї — а до того всього, ще й оптимістка.

Я почула, як вона відчинила мікрохвильку.

— Коли я приїду, зроблю тобі скони, — сказала вона раптом.

I-i-i тепер вона ще й готувала. Попри поганий настрій, я все ж усміхнулася. Алексіс, яка випікає скони, це все одно, що я рубаю дрова — швидше рак на горі свисне. Вона справді змінилася після зустрічі з Деніелом у кращий бік.

Я сперлася ліктем на дверцята і підперла рукою голову. Мені стало легше. Розмова з найкращою подругою завжди заспокоювала мене. Інколи я терпіти її не могла за це. Часом мені просто хотілося позлитися, віддатися тому гніву, який охоплює мене. Здатність залишатися у розлюченому стані дуже посприяла мені, особливо протягом останнього року. Злість — потужне джерело енергії. Вона мотивує. Загартовує.

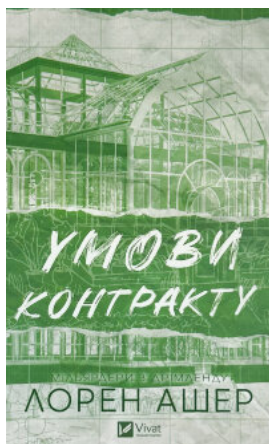
Єдиною проблемою злості є те, що вона спалахує й швидко гасне. Не горить довго.

А от смуток горить. Чи журба. Розчарування.

Раптом я усвідомила, чого так боялася того дев'ятнадцятого числа. Процес розлучення закінчиться, гнів затухне, і від мене залишиться все інше.

А цього у мені було небагато.

Рекомендована література

Умови контракту. Книга 2

Кохати Джейсона Торна

Прокляті. Книга 2

Кохання з того світу

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ